

Veritats a mitges

El Pelut va sortir del mar amb la pilota a la boca. En Roc l'esperava a la vora, dempeus, disposat a prendre-li la joguina i llençar-la el més lluny possible, mar endins. De sobte, en Roc es va ajupir, encuriolit per saber què era allò que les onades havien empès fins als seus peus. El Pelut se'l mirava amb la panxa en remull, esperant un nou llançament. Però en Roc ja només tenia ulls per l'ampolla de vidre que acabava de trobar, i pel missatge que amagava dins. Teresa Blanch Serra signava una carta desesperada. En Roc la va llegir quatre cops seguits. Feia 90 anys que s'havia escrit el text.

En Roc no era gens romàntic, però el missatge el va trastocar. No parava de donar voltes al comiat de la Teresa. «Des que vaig pujar al vaixell que vaig tenir el mal pressentiment que mai ens tornaríem a veure. I l'he encertada. Això s'enfonsa, i et voldria dir tantes coses! Però només tinc temps per a unes paraules. Tan de bo algú te les faci arribar Héctor, i sàpigues que t'he estimat fins al final. Sempre teva, Teresa Blanch Serra. Maig de 1926».

Com no podia aclucar l'ull, en Roc va estar tota la nit buscant informació a Internet sobre vaixells enfonsats el maig de 1926. En un bloc d'història es parlava d'un vaixell que va sortir del port de Barcelona, camí de Buenos Aires, però que no va arribar mai al destí. A la tarda, en sortir de l'oficina, en Roc va visitar l'hemeroteca. Se sentia en deute amb la Teresa i s'havia capficat en trobar l'Héctor. Però havien passat 90 anys! Segur que era mort o era massa vell per recordar. Tan se val, ho intentaria.

Mentre fullejava els diaris de 90 anys enrere va tenir una sensació estranya, com si algú l'estigués vigilant en la distància. Es va convèncer que era cosa de la manca de son, i va seguir llegint. Al cap d'una estona va trobar una notícia sobre l'enfonsament del vaixell on es parlava de les víctimes. La Teresa era una noia de 14 anys que viatjava a Argentina per tenir cura d'un familiar malalt. Era de bona família i el seu promès, Héctor Giralt Pi, era l'hereu de l'imperi tèxtil dels Giralt. En Roc va seguir estirant del fil fins que una tarda es va plantar a la residència de Sant Cugat dels Giralt. Totes les pistes que havia anat trobant l'havien dut fins allà. Va respirar, va aguar a banda i banda — seguia tenint la sensació que algú l'observava—, i va prémer el timbre. Va obrir la porta una noia espectacular, i en Roc, va dir: «Viu aquí l'Héctor Giralt Pi?». La jove es va posar a aplaudir i a fer bots, tot rient i abraçant-lo com si conegués en Roc de tota la vida. Aleshores un grapat de gent amb càmeres de vídeo els va envoltar. «Has guanyat, Roc!», deien. Els flashos de les càmeres el cegaven. En Roc no entenia res. Aleshores la noia va dir: «Des que vas trobar l'ampolla que t'hem seguit. Sense saber-ho, has participat en la primera edició d'un nou *reality show* en què els participants ni tan sols sabeu que esteu concursant. Passaràs a la història». «Però, i el missatge?», va demanar ell. «Qui sap, potser d'aquí 90 anys apareix el de veritat».